

ע"פ 53855/08/16 - ב' ע' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

09 ינואר 2017

עפ"ג 53855-08-16 ע' נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופטת בכירה דבורה ברלינר-אב"ד
שופטת גיליה רביד
שופט שי יניב
המערער
ב' ע'

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד אביטל אמסלם גלבו

ב"כ המשיבה עו"ד גלי חצב

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

כתב האישום בתיק זה יחס למערער שתי עבירות - תקיפה הגורמת חבלה ממש-בן זוג, עבירה על סעיף 382(ג) לחוק העונשין, איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק.

סיפור המעשה, כפי שהובא לידי ביטוי בכתב האישום, הינו כדלקמן:

המערער והמתלוננת היו בני זוג לאורך תקופה של כ- 3 שנים. כשבוע וחצי לפני הארוע נושא כתב האישום נפרדו. בתקופת "הזוגיות" שלהם התגוררו המערער והמתלוננת יחד בתל אביב.

עפ"י הנטען בתאריך 28.6.14 הגיע המערער לדירת המגורים שכאמור שימשה למגורים משותפים, וחרף סרובה של המתלוננת, הצליח להיכנס פנימה. המתלוננת באותו זמן ארחה מספר חברים בדירה, אחד מהחברים, גבר, ישן במיטה שבעבר היתה מיטתו של המערער. המערער החל להתפרע, לצעוק על המתלוננת, זאת תוך שהוא אוחז בידו סכין מטבח שהיתה על השולחן בזמן המעשה.

בין המתלוננת למערער התפתח ויכוח מילולי שכתוצאה ממנו דחף המערער את המתלוננת, סטר לה על לחיה

עמוד 1

השמאלי, תוך שהוא אוחז בידו את הסכין.

למתלוננת נגרמה אדמומיות מאחורי אוזנה השמאלית. למקום הוזעקה משטרה ובעת שהגיעו השוטרים לדירה, איים המערער על המתלוננת בנוכחותם "אני אהרוג אותך אם תגידי משהו" ובהמשך איים עליה "עכשיו לא משנה מה, אני ארצח אותך".

בימ"ש קמא כפר המערער בעובדות שעל כן נשמעו ראיות. בסופה של שמיעת הראיות קבע בימ"ש קמא את הממצאים הבאים:

א. יש להעדיף את גירסתה של המתלוננת במשטרה על פני הדברים שאמרה בבית המשפט.

כדי להבהיר, המתלוננת חזרה בה בביהמ"ש מגירסתה במשטרה והוכרזה כעדה עויינת. ביהמ"ש כאמור סבר כי יש להעדיף את דבריה במשטרה, שבהם ניתן ביטוי לכל האמור לעיל בכתב האישום והם ששימשו בסיס לעובדות המפורטות בכתב האישום.

ב. בפני בימ"ש קמא העידה חוקרת אלמ"ב שציינה כי חקרה את המתלוננת ביום הארוע והבחינה באדמומיות/סימן פגיעה מאחורי אוזנה של המתלוננת, פגיעה שנגרמה, כך לפי הממצא של בימ"ש קמא, ע"י המערער.

ג. בימ"ש קמא היה ער לצורך בחיזוק לדברי המתלוננת בשל הכרזתה כעדה עויינת וסבר כי חיזוק שכזה - ימצא למכביר. החיזוק נמצא הן בסימן הפגיעה בו הבחינה החוקרת וכמו כן באיומים שאותם שמע השוטר שרביט שחר שהעיד בפני ביהמ"ש.

ד. ביהמ"ש לא נתן אמון בגירסתו של המערער. מכל מקום, גם בדבריו ובגירסתו ניתן היה למצוא חיזוק.

עובר למתן גזר הדין הופנה המערער לקבלת תסקיר של שרות המבחן. בדיעבד התסקיר מצוי בפנינו. מדובר בתסקיר מיום 7.7.16.

התסקיר איננו חיובי וזאת בלשון המעטה. שרות המבחן סבר בשורה התחתונה כי לא נוצר פתח למעורבות טיפולית שלו ונמנע מהמלצה שיקומית. המסקנה מבוססת על התרשמותו של שרות המבחן.

המערער סרב להשתתף בקבוצה טיפולית לשליטה בכעסים שהוצעה לו ע"י שרות המבחן. שרות המבחן סבר כי יש לו קשיים תפקודיים ורגשיים והוא איננו נוטל אחריות.

משקל נוסף ניתן לעובדה שהמערער כבר ריצה בעברו עונש של שנה בגין עבירת אלימות וכי תלויים ועומדים נגדו שני תיקי מב"ד ובשורה התחתונה המסקנה כאמור היתה כי לא נוצר פתח להתערבות טיפולית שעל כן נמנע השרות

מהמלצה.

בימ"ש קמא בשלב גזר הדין סבר כי מתחם הענישה בתיק זה, בהינתן הערכים המוגנים בהם פגע המערער, נע בין 8 ל-15 חודשי מאסר. לענין מיקומו של המערער בתוך המתחם, שקלל בימ"ש קמא את העובדה שהמערער כבר היה במעצר בתיק זה תקופה ארוכה שעל כן מיקם אותו בתחתית המתחם והטיל עליו 8 חודשי מאסר בפועל, שמהם נוכחה התקופה בה ישב במעצר.

לצד המאסר בפועל הוטל גם מאסר על תנאי בן 6 חודשים שיופעל אם יעבור עבירת אלימות כלפי גופו של אדם.

ביהמ"ש נמנע מענישה כלכלית.

על הכרעת הדין וגזר הערעור בפנינו.

באשר להכרעת הדין, טענתה של ב"כ המערער היא כי לא היה מקום לסמוך על דבריה של המתלוננת והודעתה במשטרה, ומכל מקום, גם בהנחה שביהמ"ש צדק בהקשר זה, אין לעדותה של המתלוננת חיזוק כפי שנדרש בשל הכרזתה כעדה עויינת.

לטענת ב"כ המערער, הממצא אותו תיעדה החוקרת, של פגיעה מאחורי האוזן, לא נראה ע"י השוטר שקדם לה בחקירת המתלוננת. כדי להבהיר, המתלוננת נחקרה במשטרה בתחילה ע"י השוטר חמאווי ולאחר מכן ע"י חוקרת שהיא חוקרת אלמ"ב בשם הגר.

החוקר הראשון שחקר אותה, לא הבחין בסימנים כלשהם וטרח לציין כי גם המתורגמן שתרגם את דבריה של המתלוננת לעברית, לא הבחין בסימן.

לעומת זאת החוקרת שכאמור חקרה אותה שעה לאחר מכן הבחינה בסימן ולא טרחה לציין אם המתורגמן שנכח בזמן החקירה הנוספת הבחין או לא הבחין בסימן הפגיעה.

משכך, לא ניתן לראות בסימן הפגיעה חיזוק לדברי המתלוננת ושגה ביהמ"ש כשקיבל זאת כחיזוק שדי בו לגרסתה.

באשר לדברים ששמע השוטר שרביט, את עיקר כובד המשקל לענין זה שמה הסנגורית על כך שהשוטר שרביט אמר בין היתר כי אינו בטוח אם הדברים נאמרו לו או לשוטר נוסף (האתיופי) שהיה במקום. כיון שכך, לטענת הסנגורית, יש לראות בדברים כעדות מפי השמועה שעל כן הם אינם קבילים ובוודאי שלא ניתן לראות בהם חיזוק לגרסת המתלוננת במשטרה.

באשר לענין הסכין, המערער אישר כי הוא הזיז סכין שהיתה על הצלחת. לשאלתנו במהלך הדיון בפנינו מה היה לו למערער להזיז את הסכין, ענתה הסנגורית כי המערער אמר את הדברים בתגובה לשאלה שנשאל ושמה חשש פן

תימצא טביעת אצבעותיו על הסכין, שעל כן אמר מה שאמר ואישר כי הזיז את הסכין על הצלחת ממקום למקום.

בשורה התחתונה, כאמור הטענה היא כי אין חיזוק לגירסת המתלוננת, לא באשר לתקיפה, לא באשר לאיומים המילוליים ואף לא באשר לאיומים בהתנהגות שעניינם החזקת הסכין.

לא מצאנו ממש בערעור על הכרעת הדין ונראה לנו כי הממצאים העובדתיים אותם קבע בימ"ש קמא מעוגנים היטב בחומר הראיות שהיה בפניו.

באשר להעדפת הגירסה במשטרה, גם הסנגורית למעשה לא חלקה על כך שבימ"ש קמא רשאי היה להעדיף את הדברים במשטרה על פני הגירסה בביהמ"ש.

מעיון במכלול הראיות בתיק עולה כי המקרה הנוכחי הוא תסמונת קלאסית של האשה המוכה. המתלוננת חששה במשטרה לדבר בנוכחות המערער ונראה שחששה גם בביהמ"ש שעל כן אמרה מה שאמרה.

בימ"ש העדיף את הדברים במשטרה ובכך נראה שצדק.

נותרה איפוא שאלת החיזוק. בימ"ש ראה חיזוק גם בדברי השוטרים, גם בנושא הסכין וגם בכך שהמערער עשה רושם בלתי אמין, בניגוד לעדותו של השוטר שרביט שממנו התרשם ביהמ"ש כעד אמין.

לא מצאנו פסול באף אחד מן החיזוקים הללו.

לענין הטענה כי השוטר שרביט לא ידע אם הדברים נאמרו לו או לשוטר נוסף שהיה במקום, יתכן שטוב היתה עושה המשטרה אם היתה גובה הודעה או לפחות דורשת כתיבת מזכר גם ע"י השוטר הנוסף, אולם ה"אין" אינו פוגם במקרה זה במשקל ה"יש" והיש מצוי במזכר שכתב השוטר שרביט ששמע את הדברים. אין לתמוה על כך שלא זכר בזמן העדות למי נאמרו הדברים. גם אם נאמרו לשוטר הנוסף, עדיין יתכן ששמע אותם.

מעיון בחומר הראיות עולה כי חילופי הדברים במעמד הגעת השוטרים היו גם בצעקות ועל כן גם אם הופרדו המערער והמתלוננת זה מזה, יכול היה השוטר שרביט לשמוע אותם. מכל מקום לא הוטח בו בזמן אמת כי לא יכול היה לשמוע אותם. כמי שנתן ביהמ"ש אמון בעדותו, אין מקום להתערב בכך.

באשר לאיומים בהתנהגות שעניינם הסכין, די לנו במה שאמר המערער ואיננו רואים כל משמעות לכך שהדברים נאמרו בתשובה לשאלה שהופנתה אליו ע"י החוקר. הדעת נותנת כי המערער אמר את הדברים משום שידע שהחזיק בסכין באותה הזדמנות, אחרת גם חשש מפני הימצאות טביעת אצבע או כל חשש דומה לא היה מביא אותו לאמירת הדברים.

על פני הדברים לא היתה כל סיבה לכך שהמערער יזיז את הסכין, כהגדרתו ממקום למקום על פני הצלחת. המרחק בין גירסה זו לגירסת המתלוננת לפיה המערער אחז בסכין ואיים בה איננו גדול ודי בדבריו של המערער כדי לשמש חיזוק

לגירסת המתלוננת בנושא זה והודעותיה במשטרה.

התוצאה היא שאנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

באשר לעונש, כאמור ביהמ"ש קבע כי המתחם במקרה זה נע בין 8 ל- 15 חודשי מאסר. לענין זה טוענת הסנגורית כי היא מחזיקה בידיה פסיקה שבה נקבעו מתחמים נמוכים יותר שעל כן שגה ביהמ"ש בקביעת המתחם.

איננו סבורים כי נפלה שגגה מעם ביהמ"ש בקביעת המתחם. המתחם נקבע עפ"י מעשה העבירה בנסיבותיו. במקרה הנוכחי מדובר הן באיומים בהתנהגות, הן באיומים מילוליים שנאמרו גם בנוכחות שוטרים, ללמדך שהמערער אכן אינו שולט בכעסיו כפי שעולה גם מתסקיר שרות המבחן.

בהינתן השילוב שבין האלימות הפיזית למילולית, ובכך שלמתלוננת נגרמה חבלה מסויימת גם אם חבלה מינורית ולא משמעותית, מכל מקום היה שימוש באלימות. אנו סבורים שהמתחם הוא ראוי ומידתי. איננו צריכים לחזור ולומר מה שנאמר באין ספור פסקי דין ומה שניתן לראות מהמציאות היומיומית במדינת ישראל, דהיינו כאלימות במשפחה או בין בני זוג הפכה להיות מזמן מכת מדינה שיש להילחם בה, בין היתר באמצעות ענישה הולמת.

באשר למיקומו של המערער בתוך המתחם, גם בנושא זה לאחר ששקלנו את מכלול הנסיבות, איננו סבורים כי יש מקום להתערב.

האלימות כאמור משולבת. למערער הרשעה קודמת בעבירה מאותה משפחה שבגינה ריצה שנה אחת מאסר. ניתן היה לצפות מתקופת המאסר שריצה תטביע בו את חותמה לתקופה ארוכה יותר. לרוע המזל, לא זה מה שקרה.

שיקול מרכזי בהחלטתנו עניינו האמור בתסקיר שרות המבחן. הדברים כבר הובאו לעיל ולכן לא נחזור עליהם. מדובר בתסקיר שאינו חיובי בלשון המעטה. שרות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית והדעת נותנת כי לא בנקל נגיע למסקנה זו.

ביהמ"ש ניכה את תקופת המעצר מתקופת המאסר ובכך הלך לקראת המערער. גם נושא זה אינו מובן מאליו הגם שבדרך כלל מנכה ביהמ"ש את תקופת המעצר. מכל מקום אין מדובר בזכות מוקנית.

בשורה התחתונה אנו סבורים כי הענישה ראויה, משקללת נכונה את מהות המעשה ומיהות העושה ואנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום י"א טבת תשע"ז, 09/01/2017 במעמד הנוכחים.

דבורה ברלינר,
שופטת בכירה - אב"ד

גיליה רביד, שופטת

שי יניב, שופט

עו"ד אמסלם: מבקשת עיכוב ביצוע של חודש ימים.

החלטה

המערער יתייצב לריצוי מאסרו ביום 5.2.17. על המערער להתייצב בתאריך זה בכלא ניצן אלא אם כן תהיה הוראה אחרת והסנגורית תדאג להשלמת תהליכי המיון והשיבוץ.

ניתן בזה צו עיכוב יציאה מהארץ והערבויות הקיימות ישארו בעינן וישמשו להבטחת התייצבותו.

ניתנה והודעה היום י"א טבת תשע"ז, 09/01/2017 במעמד הנוכחים.

דבורה ברלינר,
שופטת בכירה - אב"ד

גיליה רביד, שופטת

שי יניב, שופט